

חוק למניעת הסתננות (עבירות ושיפוט), תשי"ד — 1954 *

1. בחוק זה — הנדרות

„מסתנן“ — מי שנכנס לישראל, ביודעין ושלא כדין, וביום מן הימים שבין ט"ז בכסלו תש"ח (29 בנובמבר 1947) ובין כניסתו היה אחד מאלה —

(1) אזרח או נתין של לבנון, מצרים, סוריה, סעודיה, עבר-הירדן, עירק או תימן ;

(2) תושב או מבקר באחת הארצות האלה או בכל חלק של ארץ ישראל שמחוץ לישראל ;

(3) אזרח ארצישראלי או תושב ארצישראלי חסר אזרחות או נתינות או שאזרחותו או שנתנינותו מוטלת בספק, ויצא באותו פרק זמן ממקום מגוריו הרגיל בשטח שהיה לחלק מישראל אל מקום שמחוץ לישראל.

„ראש המטה הכללי“ — ראש המטה הכללי של צבא-הגנה לישראל.

„מזויין“ — לרבות מי שמזויין במכשיר או בחומר העשוי להמית אדם או לגרום לו חבלה חמורה או חבלה מסוכנת, אף שאינו כלי יריה או חומר נפץ או חומר מתלקח.
2. המסתנן, דינו — מאסר חמש שנים או קנס חמשת אלפים לירות, או שני הענשים כאחד. דין מסתנן
3. מי שהסתנן לאחר שגורש מן הארץ, דינו — מאסר שבע שנים או קנס שבעת אלפים לירות, או שני הענשים כאחד. דין מסתנן לאחר שנורש מן הארץ
4. מי שהסתנן כשהוא מזויין, או בזכרת אדם מזויין או נתמך על ידי אדם מזויין, דינו — מאסר חמש עשרה שנה, ואם היה המסתנן או האדם כאמור מזויין בכלי יריה או חומר נפץ, או חומר מתלקח, דינו — מאסר עולם. דין מסתנן מזויין
5. מי שהסתנן וביצע פשע או עבירה שיש בה פגיעה ברכוש, שימוש בכוח או הפרת השלום, דינו — מאסר עולם. דין מסתנן שביצע עבירות מסוימות
6. מי שנתן מחסה למסתנן או נתן לו סעד אחר כדי להקל על הסתננותו או על שהותו שלא כדין בישראל, דינו — מאסר חמש שנים או קנס חמשת אלפים לירות, או שני הענשים כאחד. דין הנותן מחסה או סעד אחר למסתנן
7. מי שסוחר עם מסתנן, כל עוד הוא נמצא בישראל שלא כדין, דינו — מאסר חמש שנים או קנס חמשת אלפים לירות, או שני הענשים כאחד. דין מי שסוחר עם מסתנן
8. מי שנתן מחסה למסתנן, או נתן לו סעד אחר כדי להקל על הסתננותו או כדי להקל על שהותו שלא כדין בישראל ונוכח בית הדין לדעת שהוא כבר נתן מחסה או סעד כאמור, דינו — מאסר חמש עשרה שנה או קנס עשרת אלפים לירות או שני הענשים כאחד. דין מי שדרבן לתת מחסה או סעד אחר למסתנן
9. כל עוד לא הוכח היפוכו של דבר — חוקת יריעה

(1) רואים נאשם לפי סעיפים 6 או 8 כאילו ידע במקבל המחסה או הסעד האחר, שהוא מסתנן ושהוא שוהה בישראל שלא כדין ;

* נתקבל בכנסת ביום י"ז באב תשי"ד (16 באוגוסט 1954) ; הצעת החוק ודברי הסבר נתפרסמו בה"ח 161, תשי"ג, עמ' 172.

(2) רואים נאשם לפי סעיף 7 כאילו ידע באדם שסחר עמו שהוא מסתגן ושהוא שוהה בישראל שלא כדין.

10. אדם שנכנס לישראל ללא רשות כניסה, או שוהה בישראל שלא כדין, רואים אותו לענין חוק זה כמסתגן, כל עוד לא יוכיח את ההיפך.
11. יוקמו בתי דין למניעת הסתגנות.
12. שר הבטחון, לפי הצעת ראש המטה הכללי, ימנה מבין קציני צבא-הגנה לישראל דיינים לבתי דין למניעת הסתגנות.
13. בתי דין למניעת הסתגנות הם שנים :
(1) בית דין של דן יחיד, כערכאה ראשונה ;
(2) בית דין של שלושה, כערכאת ערעור.
14. לא יתמנה כאב בית דין בבית דין של שלושה, אלא חייל בעל הכשרה משפטית, כמשמעותו בתקנה 168 לחוקת השיפוט תש"ח¹.
15. ראש המטה הכללי ימנה תובעים של בתי הדין למניעת הסתגנות. אחד מהם יתמנה תובע ראשי.
16. בית דין של דן יחיד יהיה מוסמך לשפוט על כל עבירה לפי חוק זה, ויהיו לו לשם כך, נוסף לאמור בחוק זה, כל הסמכויות שיש לבית משפט מחוזי בענינים פליליים, אלא שדן יחיד אשר אינו חייל בעל הכשרה משפטית כאמור בסעיף 14, לא יטיל עונש מאסר שלמעלה משתי שנים וקנס בסכום שלמעלה מאלף לירות.
17. כתב אישום לבית דין של דן יחיד יוגש על ידי תובע.
18. משהוגש כתב אישום, רשאי בית הדין למנות סניגור לנאשם שלא בחר לעצמו סניגור, בין על פי בקשת הנאשם ובין ביזמתו שלו.
19. היועץ המשפטי לממשלת ישראל רשאי בכל עת שלפני מתן פסק דין לצוות על עיכוב הדין בבית דין של דן יחיד.
20. הנאשם והתובע הראשי רשאים לערער על כל פסק דין של דן יחיד לבית דין של שלושה תוך חמישה עשר יום מיום הקראת פסק הדין.
21. (א) המשיב בערעור שהוגש על ידי הנאשם יהיה התובע הראשי.
(ב) כל תובע של בית דין למניעת הסתגנות יכול להופיע כבא כוחו של התובע הראשי בערעור.
22. לבית דין של שלושה הדין בערעור לפי חוק זה יהיו כל הסמכויות שיש לבית משפט מחוזי בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים.
23. פסק דין שניתן על ידי בית דין של שלושה הוא סופי ואין עליו ערעור.
24. בית דין למניעת הסתגנות לא יזדקק לטענת פגם בהזמנת הנאשם או בכתב האישום, בצורתם או בתכנם, אם יראה, מטעמים שעליו לפרטם בהחלטתו, שאי הזדקקות לטענה אינה עלולה לגרום לעיוות הדין.

¹ ע"ר תש"ח, תוס' ב' מס' 20, עמ' 106.

25. בית דין רשאי לסטות מדיני הראייה, אם הוא משוכנע שהדבר יועיל לגילוי האמת ולעשיית משפט צדק; החליט בית הדין לסטות מדיני הראייה כאמור, ירשום את הטעמים שהניעוהו להחלטתו. כטיה מריני
הראיה
26. (א) במידה שאין בחוק זה או בתקנות בדבר סדרי דין שיותקנו לפיו הוראה אחרת — סדרי הדין
- (1) יחולו בבית דין של דן יחיד סדרי הדין הנוהגים אותה שעה בבית דין מחוזי לפי חוקת השיפוט תש"ה, בתיאומים לפי הענין;
(2) יחולו בבית דין של שלושה סדרי הדין הנוהגים בבית הדין העליון, בערעור על פסק דין של בית דין מחוזי, לפי אותה חוקה, בתיאומים לפי הענין, אלא שלגבי בית דין למניעת הסתננות לא תחול תקנה 146 לאותה חוקה.
- (ב) הדיון בבית דין למניעת הסתננות ייערך בדלתיים פתוחות אם לא החליט בית הדין לערכו, כולו או מקצתו, בדלתיים סגורות, משום שהדבר דרוש, לדעתו, לשם שמירה על בטחון המדינה.
27. פקודת הפרוצדורה הפלילית (מאסר וחיפושים)¹, חלה על אדם הנאשם בעבירה לפי חוק זה, בשינויים הבאים:
- (1) הסמכות הנתונה בה לשופט שלום תהיה נתונה גם לדן יחיד;
(2) הסמכות הנתונה בה לשופט תהיה נתונה גם לחייל.
28. פקודת השחרור בערבות, 1944², חלה על אדם הנאשם בעבירה לפי חוק זה, בשינויים הבאים:
- (1) הסמכות לשחרר בערבות לפני האישום תהיה נתונה לדן יחיד;
(2) הסמכות לשחרר בערבות משהוגש כתב אישום ועד למתן פסק הדין במשפט תהיה נתונה לבית הדין שדן באשמה;
(3) הסמכות לשחרר בערבות משהוגש ערעור תהיה נתונה לבית הדין הדן בערעור.
29. פסק דין של בית דין למניעת הסתננות, כמוהו כפסק דין של בית משפט אזרחי בכל הנוגע להוצאתו לפועל, ויבוצע מיד לאחר נתינתו, אם לא הורה בית הדין הוראה אחרת.
30. (א) שר הבטחון, או מי שהוסמך על ידו, רשאי לצוות בכתב על גירושו של מסתנן, בין שהואשם לפי חוק זה ובין שלא הואשם. הצו ישמש אסמכתה חוקית להחזיק את המסתנן במשמורת עד לגירושו.
(ב) מי שנכנס לישראל ללא רשות כניסה לפני תחילתו של חוק זה ומותר בגלל זה לצוות על גירושו מישראל בין לפי פקודת העליה, 1941³, ובין לפי חוק הכניסה לישראל, תשי"ב—1952⁴, יחולו עליו הוראות סעיף קטן (א), כאילו נכנס לישראל לאחר תחילתו של חוק זה.
31. ניתן צו לפי סעיף 30 והמסתנן נמצא מסיבה כל שהיא במאסר, מותר לשחרר את המסתנן ממאסרו לשם ביצוע הצו, אף אם לא תמה תקופת מאסרו.

¹ חוקי א"י, כרך א' פרק ל"ג, עמ' 1101.

² ע"ר 1941, תוס' 1 סכ' 1359, עמ' 35.

³ ע"ר 1941, תוס' 1 סכ' 1082, עמ' 5.

⁴ ס"ח 111, תשי"ב, עמ' 354.

32. מי שנתן צו לפי סעיף 30 רשאי להורות, כי ההוצאות שנגרמו לרגל ביצוע צווי גירוש של המסתנן ושל מסתננים אחרים התלויים בו, יכוסו מכספו או מרכושו האחר של המסתנן.
33. חוק זה אינו בא לגרוע מאחריותו הפלילית של אדם לפי דין אחר, או מסמכותו של בית משפט אחר לשפוט על עבירה לפי חוק זה, או מסמכותה של כל רשות אחרת.
34. חוק זה יפקע תקפו כשתפורסם אכרזה של הכנסת לפי סעיף 9 (ד) לפקודת סדרי השלטון והמשפט, תש"ח—1948, כי חדל מצב החירום.
35. שר הבטחון ממונה על ביצוע חוק זה, והוא רשאי להתקין תקנות בכל דבר הנוגע לביצועו.

החוק מוסיף
ולא גורע

תקופת תחולתו
של החוק

ביצוע

פנחס לבון
שר הבטחון

משה שרת
ראש הממשלה

יצחק בן-צבי
נשיא המדינה

¹ ע"ר תש"ח, תוס' א' מס' 2, עמ' 1.

